

De dans van de ZEEPAARDEN

Begin februari gaf Marion Haarsma zich op voor een bijzonder project: gestrande zeepaardjes terug naar zee brengen. Een hele ervaring. We interviewden haar over hoe ze aansloot bij het project, hoe de uitzetting in zijn werk ging en hoe dit bijdraagt aan een mooiere onderwaternatuur in Nederland.

Hoe kwam je bij dit project?

In februari heb ik me aangemeld bij Diergaarde Blijdorp om mee te helpen gestrande zeepaardjes terug te zetten in de Oosterschelde. We kregen bij de Biologische Werkgroep een aanvraag via Stichting Anemoon voor ideeën en/of assistentie. Ik heb me zelf uitgenodigd bij Blijdorp om mezelf voor te stellen en voor verder overleg. We werden ontvangen door de directeur van het Oceanium, Mark de Boer. Hij vertelde dat de dierentuinen in Nederland veel kritiek krijgen van onder andere de Partij van de Dieren. Het vooroordeel van wilde dieren in te kleine hokken is allang verouderd, maar dwaalt nog steeds rond. Het management verdedigt zich door meer fokprogramma's op te zetten om zo met uitsterving bedreigde diersoorten te helpen of zelfs te redden. En dus ook om te helpen bij opvang van wilde dieren in Nederland.

Hoe kwam Blijdorp aan de zeepaardjes die jij mocht uitzetten?

Door strandingen in de afgelopen winter van zeepaardjes op het strand hadden ze de zorg gekregen voor zes paardjes. Bij de uitzetting hoorde ik ook het verhaal van een van de vindsters. Ze vertelde dat ze iedere dag gaat zwemmen in zee, zomer en winter. Dan neemt ze een thermoskan mee met thee. Toen ze het paardje vond heeft ze de thee weggegooid en de thermos gevuld met zeewater en het visje! Eenmaal thuis heeft ze het diertje in een vaas gedaan en op de eetkamertafel neergezet. Na een rondje bellen is het zeepaardje via het zoutwateraquarium bij het Deltapark op Neeltje Jans terechtgekomen, in die vaas op schoot in de auto. En zo is het diertje uiteindelijk in Blijdorp terecht gekomen.

Hoe heb je gekozen voor een goede stek voor de paardjes?

De vraag was dus of ik kon regelen dat zes zeepaardjes terug konden in de Oosterschelde. Dat wilde ik wel doen en mijn voorstel was om dat in het voorjaar te realiseren. Het juiste tijdstip leek mij zo rond april of mei, zodra de zeepaardjes van nature in de Nederlandse wateren voorkomen. Ik dacht zelf aan een rustige duikplaats, waar regelmatig paardjes te vinden zijn in de zomer. Helaas kwam er uitstel en waren er ook problemen met de vergunningen, want het uitzetten kan ook niet zomaar gebeuren. En ik kreeg een extra opdracht: de uitzetting moest ge-

beuren bij of in het bessenwier. Dit was omdat ze bij Ecomare op Texel al paardjes hadden uitgezet en wel in het bessenwier, waar ze zich in thuis voelen. Uiteindelijk ging het dan pas eind juli gebeuren, middenin de vakantie.

Hoe ging het op de dag zelf?

Onder grote belangstelling gingen we te water. Mark kwam met een bovenwaterfilmploeg en ik had een onderwaterfilmer gevraagd. Het team van Blijdorp was vroeg, zodat ze het Oosterschelde water langzaam konden toevoegen aan hun eigen water om zo de diertjes te laten wennen: 'overwinnen' noemen ze dat. Daar stonden we dus midden in de zomer aan aan de waterkant met zeepaardjes in de bakken. Met de hoogwaterkering gingen we te water, van het bessenwier was al niet veel meer over, dus we kozen voor wat oude sepiastokken.

Het zicht was slecht en toen we met zijn drieën om de stokken heen zaten, werd het nog slechter. Dayenne, de medewerkster van Blijdorp, opende de kist en de paardjes zwommen meteen naar de stokken, zoals verwacht. Iedereen was blij, de klus was eindelijk geklaard en we konden tevreden naar huis gaan!

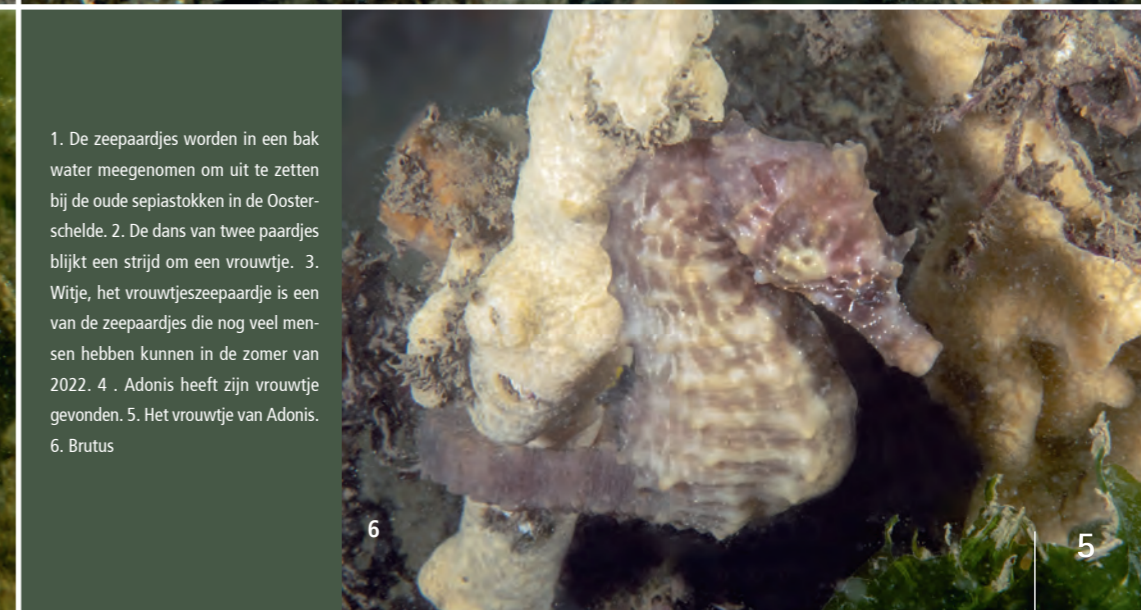
Ben je nog gaan kijken hoe het ging met je kroost?

De volgende dagen ben ik natuurlijk steeds gaan kijken om te zien hoe het ging met mijn 'adoptie'dieren. Tot mijn grote vreugde ging het prima. Na de eerste dag waren er nog vier paardjes op dezelfde plek. Er waren twee mannetjes die elkaar, dacht ik, erg aardig vonden en samen een soort 'dansje' deden. Pas later begreep ik dat ze aan het vechten waren om een vrouwtje. Ze veranderden voor mijn ogen helemaal van kleur en werden beiden bijna wit met een donker kopje.

Ze zwommen zij aan zij, zo duwden ze elkaar heen en weer, het was fantastisch om te zien. Na twee dagen was de strijd beslist en de mooiste 'Adonis' had gewonnen. De grootste, 'Brutus', had verloren en had zich terug getrokken.

Hij hing een beetje om het kleine, licht gekleurde vrouwtje heen, ik noemde haar maar 'Witje'. In de volgende weken verdween ook Brutus, ik vond het prima!

Zo heb ik nog weken, samen met vele andere duikers, kunnen genieten van de dieren. De uitzetting op zich gaf een fijn gevoel, ik had nog nooit een wild dier terug gezet in de natuur, het was een bijzondere ervaring. En dat ze hun eigen weg gingen, was ook helemaal goed. Ze moeten doen wat zeepaardjes doen en dat maakt mij helemaal blij. |

Zeepaardjes terugzetten in de natuur, wie had dat ooit gedacht!

1. De zeepaardjes worden in een bak water meegenomen om uit te zetten bij de oude sepiastokken in de Oosterschelde. 2. De dans van twee paardjes blijkt een strijd om een vrouwtje. 3. Witje, het vrouwtjeszeepaardje is een van de zeepaardjes die nog veel mensen hebben kunnen in de zomer van 2022. 4. Adonis heeft zijn vrouwtje gevonden. 5. Het vrouwtje van Adonis. 6. Brutus